

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Adam Christopher

STRANGER THINGS: DARKNESS ON THE EDGE OF TOWN

Copyright © 2019 by Netflix CPX, LLC and NETFLIX CPX International, B.V
STRANGER THINGS™ is a trademark or registered trademark of Netflix
CPX, LLC and NETFLIX CPX International, B.V. All rights reserved.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03750-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STRANGER THINGS

TAMA NA RUBU GRADA

ADAM KRISTOFER

Prevela Jelena Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

*Za Sandru, uvek.
I za Obri, zato.*

26. DECEMBAR 1984.

**Hoperova brvnara
Hokins, Indijana**

Džim Hoper pokušao je da zaustavi osmeh koji mu se širio na licu dok je stajao kraj sudopere, potapao ruke u vruću penušavu vodu i kroz prozor posmatrao kako padaju ogromne pahulje.

Božić nije predstavljao prijatan period, barem ne za njega, ne otako... pa, već odavno je tako. Još od Sare. Znao je i prihvatio to, i za ovih šest godina – otpočela je i sedma – otkako se vratio u Hokins, već se pomirio sa snažnim osećajem bola i gubitka koji je uvek bivao sve jači s dolaskom praznika.

Pomirio se? Ne, nije u pitanju bilo to, barem ne sasvim. Zapravo je *prihvatio* taj osećaj, dozvolio mu da ga obuzme, zato što je tako bilo... lakše. Prijatno.

A u neku ruku i bezbedno.

U isto vreme je i mrzeo sebe zbog toga, zbog činjenice da se prepustio, da je dozvolio semenu očaja da proklija u njegovom umu i tako raste iz godine u godinu, sve dok nije procvetalo. A mržnja ga je samo vukla prema tami i sve se samo vrtelo ukrug.

Ali više ne. Sada ne.

Ne ove godine.

Ovo je bila prva godina u kojoj su stvari bile drugačije. Život mu se promenio, a ta promena dozvolila mu je da sagleda koliko je nisko pao i u šta se pretvorio.

Džejn Hoper.

Jedanaest.

El.*

Hoper je ponovo osetio osmeh, koji mu je razvlačio uglove usana. Ovog puta nije pokušao da ga sakrije.

To što je El bila sa njim naravno nije značilo da treba zaboraviti prošlost – daleko od toga. Ali jeste značilo da je sada imao novu odgovornost. Ponovo je trebalo podići ćerku. A to je značilo da mora krenuti napred. Njegova prošlost nije nestala, ali konačno ju je mogao pustiti da se utiša u nekom ćošku uma.

Napolju je sneg i dalje padao, a drveće koje je okruživalo brvnaru uronilo je svoja stabla u dobrih šezdesetak centimetara snežnog pokrivača. Na radiju su javili da neće biti oluje i nije bilo nikakvih meteoroloških upozorenja, ali je prognoza, koju je Hoper poslušao ranije tog popodneva, sada delovala odviše optimistično. Najavili su obilne padavine u čitavoj zemlji, ali se Hoper sada pitao da li se sav taj sneg sručio na samo nekoliko ari oko dedine stare brvnare. Ako morate na put, rekoše na prognozi, jednostavno... nemojte. Ostanite u kućama. Ugrejte se. Dovršite svoj egnog.

A Hoperu je to bilo potaman.

El, međutim...

„Voda je hladna.“

Hoper se prenuo i ugledao El, koja se odjednom stvorila pored sudopere. Gledao ju je, njen tako prodoran, zainteresovan i *zabrinut* izraz lica, i toliko dugo je stajao perući sudove da se voda ohladila. Zatim je pogledao svoje ruke i izvadio ih iz penušave vode koja je polako oticala. Prsti su mu se smežurali, a većina sudova od božićne gozbe i dalje nije bila oprana.

„Je li sve u redu?“

Hoper je ponovo pogledao El. Razrogačila je oči u iščekivanju. Ponovo je osetio nalet onog osmeha. Dođavola, jednostavno nije umeo da ga sakrije.

„Da, sve je u redu“, rekao je. Posegnuo je rukom kako bi joj protrljao čubu tamnih lokni, ali je uz grimasu uzmakla pri dodiru njegove penom prekrivene ruke. Hoper se nasmejao pa uzeo krpu koja je stajala na radnoj površini.

---

* Skraćena imena *Eleven*, što na engleskom jeziku znači jedanaest. (Prim. prev.)

Stranger Things: Tama na rubu grada

„Jesi li uspela da dobiješ Majka?“

El uzdahnu – možda i previše dramatično za Hoperov ukus... ali ipak, za nju je sve još bilo novo i, često, činilo se, puno izazova. Posmatrao ju je dok se vraćala prema kauču i podizala ciglu od svog novog voki-tokija, prinoseći mu ga kao da je on mogao da joj nekim čudom niotkuda stvori prijatelje.

Pogledali su se, a El je nakon nekoliko minuta počela nestrpljivo da maše voki-tokijem.

„Šta ja tu mogu!“ reče Hoper, prebacivši krpu preko ramena. „Zar ne radi?“ Uzeo je spravu i počeo da je okreće u rukama. „Nije valjda da mu je već potrebna nova baterija?“

„Nema nikoga.“ El ponovo uzdahnu i povi ramena.

„Ah, da, sad sam se setio“, rekao je Hoper, prisećajući se da su Majk, Dastin, Lukas i Vil danas otišli svako kod svoje rodbine; čitava banda bila je van dometa Elinog novog voki-tokija. El je ponovo uzela napravu i počela da čačka, stalno okrećući točkić za zvuk, koji je tako iznova pojačavao šuštavu statiku.

„Pažljivo“, reče Hoper. „Lep su ti poklon kupili.“ Zatim se namrštio, setivši se da je njegovo postignuće na tom polju – od svega ponuđenog uzeo joj je *gladne, gladne nilske konje*^{*}, društvenu igru koju je El *odavno* prerasla, a čega se setio tek kada ju je juče otpakovala – bilo bledu u odnosu na voki-toki koji su joj dečaci zajedničkim snagama kupili.

Izgledalo je kao da je malo izašao iz štosu kada je očinstvo bilo u pitanju. Gotovo je bez razmišljanja kupio igru, zato što ju je Sara obožavala, a...

A El nije bila Sara.

Ali El se toliko usredsredila na napravu da uopšte nije primetila Hoperov osećaj nelagode. Hoper se vratio do sudoperu i pustio vruću vodu, mešajući jednom rukom vodu u sudoperi. „I, lepo si se provela juče, je l' tako?“ Osvrnuo se preko ramena. „Je l' tako?“

El klimnu glavom i prestade da klikće po voki-tokiju.

„Tako je“, rekao je Hoper. „A svi oni će se vratiti kući sutra. Štaviše“, reče, zavrćući slavinu, „verovatno ćeš moći da ih dobiješ i nešto kasnije večeras.“

---

^{*} Eng.: *Hungry Hungry Hippos* – društvena igra sa postoljem i glavama četiri nilska konja, koje se pokreću kada igrači pritisnu ručke; na sredini postolja nalaze se kuglice, a pobjednik igre je osoba čiji nilski konj pojede najviše kuglica. (Prim. prev.)

Kada je napunio sudoperu, Hoper se vratio pranju sudova. Iza sebe je čuo El koja se ponovo dovlačila u kuhinju. Spustio je pogled kada se ponovo stvorila kraj njega.

„Hej“, reče, potapajući sud sa gomile. „Znam da ti je dosadno, ali dosada je dobra, veruj mi.“

El se namrštila. „Dosada je dobra?“

Hoper je zastao, nadajući se da je krenuo u dobrom pravcu sa ovom improvizovanom očinskom mudrošću. „Naravno da jeste. Zato što si, kada ti je dosadno, bezbedna. A kada ti je dosadno, smišljaš *ideje*. A ideje su dobre. Ideja nikad dosta.“

„Ideje su dobre“, rekla je El. Ovo nije bilo pitanje, već konstatacija. Hoper ju je ponovo pogledao. Gotovo je mogao da vidi zupčanike koji su joj se okretali u glavi.

„Tako je“, rekao je. „Sve ideje vode prema pitanjima. I pitanja su dobra.“ Hoper pogleda kroz prozor, sklanjajući namršteni izraz lica od ćerke. *I pitanja su dobra?* Odakle mu je, dođavola, to palo na pamet! Nije bio siguran da li je popio previše egnoga, ili možda nedovoljno.

El izjuri iz kuhinje; trenutak kasnije Hoper je začuo paljenje televizora. Osvrnuvši se preko ramena, ugledao ju je kako sedi na kauču, daleko od televizora koji je, uprkos toj činjenici, brzo menjao kanale, prikazujući šarenoliku statiku koja se iznova menjala.

„Pa da, to je zbog vremena. Žao mi je, mislim da televizor neće raditi neko vreme. Hej, hoćeš li još jednu partiju *gladnih nilskih konja*?“

Hoperovo pitanje naišlo je na tišinu. Ponovo se osvrnuo preko ramena i ugledao El koja se okrenula na kauču i uputila mu pogled koji se mogao opisati *samo* kao... *nezainteresovan*.

Hoper se nasmejao. „Samo sam predložio. Idi onda i, na primer, čitaj neku knjigu.“

Hoper je oprao sudove i povukao zapašać iz sudopere. Dok je prljava voda oticala, brisao je ruke i gledao kroz prozor. U odrazu je video kauč i još uključen televizor, ali El više nije bila tu.

Dobro je, pomislio je. Nije mogao ništa protiv ovog vremena, ali možda i nije bilo toliko loše biti zaglavljnjen u brvnari. Bili su zauzeti poslednjih nekoliko dana oko Božića, El sa svojim prijateljima, što je Hoper iskoristio da provede malo više vremena sa Džojks. Delovala je kao da se drži i uživa u njegovom društvu. A i Džonatan.

Stranger Things: Tama na rubu grada

Hoper se okrenuo i zaputio prema okruglom crvenom stolu u drugom delu kuhinje, gde se nalazila otvorena kutija *gladnih nilskih konja*. Zaludno se pitao da li jedna osoba može igrati ovu igru, i privukao je stolicu taman kada se El ponovo pojavila iz spavaće sobe. Pogledala ga je tako ozbiljnog lica da se Hoper sledio dok je jednom rukom i dalje držao naslon stolice.

„Ovaj... je li sve u redu?“

El je nakrivila glavu, poput psa koji načulji uši kada čuje neki zvuk koji je daleko van dometa ljudskog sluha, i pogledala Hopera.

„Šta je bilo?“, upita Hoper.

„Zašto si policajac?“

Hoper je trepnuo i uzdahnuo. Pitanje ga je zateklo kao grom iz vedra neba.

Šta to namerava?

„Pa“, rekao je, prolazeći i dalje vlažnom šakom kroz kosu, „to je zanimljivo pitanje...“

„Rekao si da su pitanja dobra.“

„Ovaj... jesam. I jesu.“

„Dakle?“

Hoper se nasmejao, pa se nalaktio na naslon stolice.

„Naravno. Mislim, pitanje jeste dobro... Samo nisam siguran da postoji jednostavan odgovor.“

„Ne znam ništa o tebi“, rekla je El. „Ti znaš o meni.“

Hoper je klimnuo glavom. „To je... zapravo tačno.“

Okrenuo je stolicu i seo za sto. El je privukla stolicu sa suprotne strane i sela, oslonivši se na laktove.

Hoper je počeo da razmišlja. „Nisam siguran da li sam zaista *želeo* da budem pandur“, rekao je. „Jednostavno mi je tada to izgledalo kao pametna ideja.“

„Zašto?“

„Šta ja znam.“ Zastao je. Malo je ispravio leđa i protrljao neobrijanu bradu. „Pa, nisam znao šta ću sa sobom. Tek sam se vratio iz...“ Ponovo je zastao.

Uh, ne, još ne. Ta tema je za neki drugi put.

Nehajno je mahnuo rukom. „Želeo sam da nešto uradim. Da nešto promenim. Valjda da pomognem ljudima. A posedovao sam određene

veštine i iskustvo za koje sam smatrao da mogu biti od koristi. I tako sam postao pandur.“

„I?“

Hoper se namrštio. „I šta?“

„Jesi li promenio nešto?“

„Pa...“

„Jesi li pomogao ljudima?“

„Hej! Pomogao sam tebi, zar ne?“

El se osmehnula. „Gde si bio?“

Hoper je odmahnuo glavom. „Nisam siguran da si spremna za tu priču.“ Odjednom je postao svestan teskobe u grudima, mali nalet adrenalina od koga mu je, u kombinaciji sa egnogom, bivalo pomalo muka.

Sada je došao red da El odmahne glavom. „Pitanja su dobra“, ponovila je.

Naravno, bila je u pravu. Prihvatio ju je, pomogao joj, zaštitio je. Zajedno su prošli kroz stvari koje drugi ljudi nisu mogli ni zamisliti, a sada su i zvanično postali porodica... a ipak, shvatio je da joj je predstavljao nepoznanicu jednako kao i ona njemu one noći kod Džojks, nakon što je našao dečake i nju na otpadu.

El je spustila bradu i pogledala ga, nakrivivši glavu poput devojčice koja je očigledno tražila odgovore.

„Slušaj, mala, neke stvari još nisi spremna da čuješ, a neke stvari još nisam spreman da ti ispričam.“

El se malo namrštila. Hoper je zatekao sebe kako je opčinjeno posmatra, pitajući se kuda će je misli odvesti. „Vijetnam?“, upitala je, izgovarajući reč kao da je nikada ranije nije rekla naglas.

Hoper podiže obrvu. „Vijetnam? Gde si za to čula?“

El odmahnu glavom. „Pročitala sam.“

„Pročitala si?“

„Na kutiji. Ispod poda.“

„Ispod...“ Hoper se nasmeja. „Krenula si u istraživanje?“

El klimnu glavom.

„Dobro, pa, tako je, u pravu si. Vratio sam se iz Vijetnama. To je druga država, daleko odavde.“

El je privukla stolicu bliže stolu.

„Ali...“ Hoper zastade. „Zapravo, ne, ovo nije pametna ideja.“

„Šta?“

Stranger Things: Tama na rubu grada

„Da ti pričam o Vijetnamu.“

„Zašto?“

Hoper uzdahnu. E *ovo* je bilo pitanje.

Ali kako odgovoriti!

Hoper je shvatio da zapravo nije želeo da priča o Vijetnamu, ne zato što je u pitanju bila trauma ili unutrašnji demoni već zato što je u pitanju bila daleka prošlost – zapravo, delovalo je kao da je u pitanju bio život neke sasvim druge osobe. Iako nikad nije zaista prestao da razmišlja o tome, shvatio je spakovao prošlost negde u svom umu. Dakle, tačno, Vijetnam je bio težak, i odatle se vratio drugačiji – kao i većina, naravno – ali to jednostavno nije bilo bitno, barem ne više. To više nije bio on.

Zato što je prihvatio činjenicu da mu se život delio na dva dela.

Pre Sare. Posle Sare.

I ništa drugo nije bilo bitno. Uključujući i Vijetnam.

Samo nije bio siguran kako sve ovo da objasni El.

„Zato što je“, reče Hoper sa osmehom, „mnogo vremena prošlo od Vijetnama. *Zaista* mnogo vremena. Više nisam ta osoba.“ Nagnuo se prema stolu i nalaktio. „Slušaj, stvarno mi je žao. Razumem da si radoznala. I razumem što želiš da me bolje upoznaš. Ja sam ti...“

Zastao je. El podiže obrvu i ponovo nakrivi glavu, iščekujući odgovor.

„Ja sam ti sada tata. I da, mnogo toga još ne znaš o meni. Uključujući i Vijetnam. Jednog dana ću ti ispričati, kada odrasteš.“

El se namrštila. Hoper je ispružio ruku, odbijajući odgovor koji je znao da će uslediti.

„Veruj mi na reč“, reče Hoper. „Jednog dana ćemo i ti i ja biti spremni. Ali zasad treba to da ostavimo po strani. Važi, mala?“

El je stisnula usne; ali naposletku klimnu glavom.

„Dobro“, reče Hoper. „Slušaj, znam da ti je dosadno i da imaš pitanja. To je dobro. Možda bismo mogli da nađemo nešto drugo o čemu možemo da pričamo, važi? Samo da skuvam sebi kafu.“

Hoper je ustao i zaputio se prema kuhinji, gde se nalazio aparat za kafu, zaostavština koju je pronašao u ormariću i koja je, za divno čudo, radila kako treba. Dok je nalivao vodu, iza sebe je začuo tup tresak.

El je stajala kraj crvenog stola i čistila farmerke od prašine. Na stolu se nalazila velika kutija. Na kutiji je bila ispisana samo jedna reč:

NJUJORK

Hoper godinama nije video ovu kutiju, ali znao je šta se u njoj nalazi. Vratio se do stola i povukao kutiju prema sebi, a zatim pogledao El.

„Znaš, nisam siguran...“

„Rekao si da pronađem nešto drugo“, reče El. Pokazala je prema kutiji. „Nešto drugo.“

Hoper je po njenom pogledu i tonu znao da ovoga puta neće odustati.

Dobro. Njujork, Njujork. Hoper je seo za sto i pogledao kutiju. Ovo je barem bilo nešto malo novije.

Je li bila spremna za ovo?

Zapravo, je li on bio spreman?

Dok je El sedala preko puta, Hoper je otvorio poklopac. Unutra se nalazila gomila fascikli i dokumenata, na kojima se nalazila podeblja braon fascikla, koju su zatvorenom držale dve crvene gumice.

Ah!

Zavukao je ruku u kutiju i, ne vadeći je, skinuo gumice i otvorio fasciklu. Suočio se sa velikom crnobelom fotografijom – slikom leša prostrtog na krevetu, čija je bela košulja bila natopljena krvlju.

Hoper je zatvorio fasciklu, pa zatim i kutiju, a onda se zavalio u stolicu. Pogledao je El.

„Ovo nije pametna ideja.“

„Njujork.“

„Slušaj, El...“

U tom trenutku kutija se sama otvorila. Hoper je trepnuo, pa pogledao El. Imala je čvrst, nepokolebljiv i odlučan izraz lica.

Hoper ju je iskosa pogledao. „U redu, dobro. Hoćeš Njujork, dobićeš Njujork.“

Približio je kutiju sebi, ali je ovog puta zaobišao braon fasciklu i posegnuo za nečim ispod nje. Bila je to velika bela kartica u plastičnoj kesi, čiji je čošak bio zaheftan za papir na kome su se nalazili podaci.

Hoper se zagledao u karticu – koja je bila prilično neupadljiva – a zatim je okrenuo, presavijajući papir. Na poleđini kartice nalazio se samo simbol, koji je očito bio iscrtan gustim, crnim mastilom: prazna zvezda petokraka.

„Šta je to?“

Hoper je podigao pogled. El je stajala i naginjala se prema kutiji, kako bi pogledala šta se nalazi unutra. Hoper je gurnuo kutiju u stranu i pokazao karticu.

Stranger Things: Tama na rubu grada

„Samo obična karta iz neke glupe igre“, reče, smejući se. Zatim mu je smeh zamro u grlu i ponovo je pogledao simbol. „Zapravo, mislim da bi se ti odlično snašla u ovoj igri.“

El je ponovo sela. Pogledala je Hopera, a kada joj je uzvratio pogled, ugledao je iskru u njenim očima.

„Igra?“

„Vratićemo se na to“, reče Hoper. Spustio je karticu ispred sebe, a zatim uzeo kutiju i spustio je na pod pokraj svoje stolice. I dalje ignorišući fasciklu na vrhu, izvukao je gomilu dokumenata. Na vrhu se nalazilo pismo preporuke, koje je napisao *šef detektivske kancelarije, Policijska uprava grada Njujorka*.

Hoper je pročitao datum: *sreda, 20. jul 1977. godine*.

Duboko je udahnuo, a zatim pogledao El.

„Pre nego što sam postao šef policije u Hokingu, bio sam policajac u Njujorku – detektiv u Odeljenju za krvne delikte.“

El je pokušala da usnama oblikuje nepoznate reči.

„A, da“, reče Hoper. „*Krvni delikt* znači ubistvo.“

El razrogači oči.

Hoper je uzdahnuo, upitavši se da li je upravo otvorio Pandorinu kutiju.

„Uglavnom, u leto 1977. godine dogodilo se nešto veoma čudno...“

PRVO POGLAVLJE

ROĐENDANSKA ŽURKA

4. jul 1977.

Brooklyn, Njujork

Hodnik je bio beo. Zidovi, pod, plafon. Brave. Svuda samo bela boja, od koje je Hoperu pomalo počelo da se vrti u glavi. Snežno slepilo usred grada. Zamislite to.

Čitava kuća u beloj boji, od poda do plafona, svaka soba, svaki sprat. Spolja je fasada bila od opeke, u klasičnom broklingkom stilu. Iznutra je sve izgledalo poput umetničke izložbe. Stežući čašu crnog vina, Hoper se užasavao pomisli da prospe i kapljicu.

Samo bogati ljudi mogu živeti u ovakvoj kući, pomislio je, zato što samo bogataši mogu sebi priuštiti vojsku čistačica koja će je ovakvom i održavati. Bogataši koji su umislili da su Endi Vorhol, ili su barem poznavali njegovog dizajnera enterijera.

A imali su i decu. Dvoje – blizance, koji su, čak i sada, zajednički proslavljali rođendan u prostranoj kuhinji u pozadini kuće, kuhinji iz koje se izlazilo u raskošnu baštu okruženu visokim zidovima, neverovatnu oazu skrivenu među naređanim kućama, a čije je zelenilo nekako uspevalo da preživi nepodnošljivu letnju vrelinu koja je ostatak Njujorka polako pretvarala u kotur prašine. Buka sa žurke odzvanjala je u jednostavnom hodniku, u kom je Hoper nakratko našao utočište sa svojim pogrešnim izborom pića.

Podigao je čašu i posmatrao sadržaj. Crno vino na dečjem rođendanu. Da, Palmerovi su bili ta vrsta ljudi.

Hoper uzdahnu i otpi gutljaj. Nije ovako planirao da provede Četvrti jul, ali znao je da ne treba da osuđuje. Deca – svih tridesetoro, gotovo čitav Sarin razred – odlično su se zabavljala uz tim profesionalnih zabavljača koji su Palmerovi unajmili za ovu priliku, a nahranila ih je i napojila (i prilično *zasladila*) katering služba, koja je verovatno samo za ovaj događaj dobila veću sumu od Hoperove mesečne plate.

Nisu se samo deca zabavljala. Zabavljali su se i odrasli. Negde niz ovaj beli hodnik, iza jednih od belih vrata, roditelji – bez Hopera – pristustvovali su predstavi koja je bila posebno organizovana za njih. Neko reče da je u pitanju bila neka mađioničarska tačka. Dajana je pokušavala da ubedi Hopera da i on gleda – čak ga je i vukla za ruku – ali... mađioničarska tačka?

Ne, bilo mu je dobro i ovde. Samom. U beskrajno belom hodniku. Sa čašom vina.

Iz kuhinje se začuo grohotan smeh, nakon koga je gotovo u isto vreme usledio i smeh sa druge strane hodnika. Hoper je pogledao u jednu stranu, pa u drugu, zapitavši se kojoj predstavi da se pridruži. A onda se, nakon što je klimnuo glavom i izgrdio sebe što je takav mrgud, zaputio prema roditeljima. Dok je otvarao vrata na kraju hodnika, kao da je očekivao da će ugledati belu prostoriju usred koje se nalazi ogromni beli klavir na kome leži Joko Ono dok Džon Lenon svira.

Zatekao je još jedan salon za prijeme, budući da ih je u kući bilo nekoliko, mada je ovaj bio možda za nijansu manje jednoličan, jer su ovde beli zidovi barem bili prekriveni policama za knjige u toploj braon boji, koje su verovatno datirale još od izgradnje kuće.

Hoper je polako zatvorio vrata za sobom i učtivo klimnuo glavom prema roditeljima koji su stajali u blizini. Primetio je da su muškarci uglavnom stajali, dok su oko velikog okruglog stola, koji je zauzimao veći deo prostorije, sedele majke i tetke, koje su svu svoju pažnju usmerile prema ženi koja je sedela na čelu stola, tačno preko puta ulaza. Žena je bila mlada i nosila je crvenu išaranu maramu na glavi, dok se na stolu ispred nje nalazila samo prokleta kristalna kugla.

Hoper je stisnuo vilicu, ali potisnuo je nagon da pogleda na sat. Bilo mu je neprijatno i osećao je kao da je iskakao, budući da je očito bio jedini muškarac koji nije iskoristio ovu dečju rođendansku žurku kao priliku

da se lepo obuče. Većina drugih očeva nosila je sportske blejzere sa širokom kraginom u različitim zemljanim tonovima, uz prikladne kravate.

O, da, sportski sako i kravata. Bilo koje boje, samo da je braon.

Hoperu odjednom nije bilo tako loše u crvenoj kariranoj košulji i farmerkama. Barem mu je bilo udobno. Poliester po ovoj vrućini nije bio mudra odluka – što je nekoliko muškaraca oko njega očigledno shvatilo, budući da im je znoj lio niz crvena lica.

Hoper je sakrio smeh u čaši dok je ispijao vino, pa je usmerio pažnju prema dešavanjima usred prostorije, gde je Dajana sedela sa ostalim ženama – od kojih je većina nosila duge, lepršave pamučne haljine, koje su izgledale lagane od modnog odabira muškaraca – i naginjala se napred dok je gatara zurila u kristalnu kuglu i pogađala sudbinu... Da li možda Sindi, Tomove majke?

Hoper se pogubio. Odjednom je pozeleo da popije još jednu čašu vina.

Gatara je razvlačila reči. Bila je mlađa nego što je Hoper očekivao, iako nije bio siguran koje je prosečno starosno doba gatara. Zar to nisu bile starice? Nije ni bilo važno – ovo je bila obična predstava, ništa više.

Rekao je sebi da treba da se opusti, uživa u predstavi i prestane da bude kreten.

Aplauz koji je usledio trgnuo je Hopera iz misli. Osvrnuo se i video da žene menjaju mesta kako bi sledeća sela kraj gatara.

Bila je to Dajana. Smejala se nečemu što joj je rekla žena pored, a zatim bacila pogled preko ramena. Oči su joj se zacaklile kada je ugledala Hopera, pa mu je mahnula da priđe.

Uputivši zblanuti pogled ostalim očevima, Hoper je prišao Dajaninoj stolici. Njegova supruga ispružila je ruku i on ju je stisnuo, nakon čega je ponovo pogledala i osmehnula se.

Uzvratio joj je ozarenim osmehom. „Hej, pa zašto gledaš mene? Madam Mistik će ti upravo proreći budućnost.“

Gatara se nasmejala na ove reči. Blago je zbacila maramu i pogledala Hopera. „Prošlost, sadašnjost i budućnost – svi pravci, svi putevi su mi otvoreni!“ Zamahnula je rukama iznad kristalne kugle.

Dajana se osmehnula, a zatim se ispravila na stolici i zatvorila oči. Polako je izdahnula kroz nos.

„Dobro“, rekla je. „Daj da čujem.“

U prostoriji nastade veseli žamor, a gatara se, potiskujući sopstveni smeh, nadvila glavom i zagledala se u kristalnu kuglu, pokraj koje je sa obe strane ispružila dlanove.

Gatara nije progovarala. Hoper ju je posmatrao dok je čkiljila i mrštila se, kao da pokušava da se koncentriše. U pozadini se čulo mumljanje nekih muškaraca koji više nisu bili zainteresovani.

A onda...

„Ja... Jao!“

Gatara se trgnu i udalji od kugle. Hoper je uhvatio suprugu za rame i osetio kako mu je poklopila ruku svojom.

Gatara je zažmurila, lica u grču, kao da ju je nešto bolelo. Hoper je osetio Dajanin sve jači stisak. I on je počeo da oseća nelagodu. Sve je ovo bila gluma i ništa nije bilo stvarno, ali se nešto u prostoriji promenilo i nestala je sva malopredašnja lagodnost.

Nakašljao se.

Gatara je otvorila oči i naherila glavu dok je piljila u kristalnu kuglu.

„Vidim... vidim...“ Zatim je odmahнула glavom i čvrsto zažmurila. „Vidim... tamu. Oblak... ne, više kao talas, koji se širi, koji razara... on razara.“

Dajana se promeškolljila i pogledala Hopera.

„Svetlost... Vidim...“ Gatara se iskreveljila kao da je zagrizla limun. „Vidim... ne, nije svetlost, ovo je... nekakvo odsustvo. Praznina. Tamna, oblak, poput talasa, koji nailazi i razara... nadvija se...“

Gatara uzdahnu. Dajana uplašeno poskoči, kao i polovina ljudi u prostoriji.

Hoper odmahnu glavom. „Hej, ako je ovo nekakva šala...“

Gatara poče iznova da odmahuje glavom. „Tama. Ništa osim tame, ogroman oblak, sasvim crn...“

„Mislim da je dosta“, reče Hoper.

„Tama dolazi. Beskrajna noć. Dan bez zore. Dan...“

„Rekao sam da je *dosta!*“ Hoper tresnu šakom o sto. Gatara odjednom otvori oči i poče da uzdiše. Nekoliko puta je trepnula pre nego što je pogledala lica u prostoriji, i sama iznenađena, kao da se upravo probudila iz dubokog sna.

A onda svi počеше da pričaju uglas. Žene brzo počеше da ustaju sa svojih mesta, odjednom posramljene što su uopšte i učestvovalе u igri, dok su muževi u pozadini mrmljali nešto jedini drugima. Dajana ustade. Hoper joj obgrli ramena.